

< BACK TO LIST

NICOLAS

NICOLAS - 22 ans - 1180

“Ik groeide grotendeels op in Ukkel bij mijn moeder, maar ook in Charleroi bij mijn vader. Met hem was de relatie niet zo goed, dus ging ik niet zo vaak bij hem langs. Mijn moeder vond me een kunstenaar, omdat ik goed kon tekenen. Mijn vader zag me als een vervelend iemand met wie hij zich bezig moest houden. Van mijn vader heb ik de strenge opvoeding meegekregen, van mijn moeder de liefde, de opvoeding, de waarde van geld en de juiste houding in elke situatie. Ik studeerde voor administratief en onthaalmedewerker aan het Instituut Saint-Vincent de Paul, maar ik heb mijn laatste jaar niet afgemaakt. Dat jaar besloten de leerkrachten dat ze mij geen les meer wilden geven. Omdat de belangrijkste proef een luistertest was en gezien mijn handicap vonden ze dat ik niet kon deelnemen. Op vierjarige leeftijd heeft een virus mijn gehoor aangetast en sindsdien hoor ik niets zonder hoorapparaat. Ik ben nog drie maand op school gebleven om hen te bewijzen dat ik het wel kon. Maar ze wilden niet, dus toen ben ik weggegaan. Ik heb dat moeilijk verwerkt, ik voelde me verstoten, zonder dat ik de kans had gekregen om me te bewijzen, zonder zelfs de kans om het te proberen. Langzaam ben ik in een depressie terechtgekomen, ik begon te drinken, ik kwam aan. Op een dag zei mijn beste vriend: “Ik herken je niet meer, je bent niet meer de Nicolas die ik ken. Ik denk dat onze vriendschap hier eindigt.” Ik bekeek mezelf, ik woog 91 kg en ik walgde van mezelf. Dat was de klik. Ik wilde mijn beste vriend niet kwijt. Ik wilde niet iemand zijn die geen leven heeft, die zwaarlijvig is en geen liefde vindt. Ik heb me herpakt. Het is een levenservaring die ik nooit zal vergeten en ik denk er elke dag aan om me te motiveren. Ik denk dat ik mijn 6de jaar had kunnen afmaken. De directeur was voor, maar met vier leerkrachten tegen kon hij niets doen. Hij wenste me gewoon veel geluk en hoopte dat ik zou kunnen bewijzen dat ik wel goed ben en dat ik kan slagen. Ik heb twee jaar werk gezocht en zo ben ik uiteindelijk bij ART2WORK terechtgekomen. Daar werk ik nu al 6 maanden in de ploeg TECHNICS2START. Gelukkig hebben zij mij een kans gegeven. Toen ik klein was, wilde ik president of astronaut worden. Vandaag wil ik graag werken als bewaker en carrière maken. Ik wil de wereld verbeteren door wat ik ben en door wat ik doe. Als er iets is dat ik jammer vind, dan is het mijn gehoorprobleem. Zonder dat zou ik drie keer zoveel dingen kunnen doen. Maar ik verwijt niemand iets. Het is me overkomen, het is nu eenmaal zo. Soms gaan er deuren dicht in je leven en moet je verdergaan.”

ANISSA

ARTO

CEYLAN

